

Где су пријатељи Срба, Хрвата и Бошњака?

Пише: Ненад Кеџмановић
среда, 13 мај 2015 17:28

Докле ће из ЕУ и САД да нас убеђују да је проблем што имамо недовршен устав, нефункционалан систем, лоше правосуђе, када знамо да су незапосленост, низак стандард и мале пензије заправо наши горући проблем? Уосталом, устав су нам они скројили, систем како-тако функционише, на највишим судским инстанцама стољују странци, али нико од њих да нам погура привреду. Нуде нам политичке савете, а нама треба економска помоћ. Не сећам се, рецимо, да је Валентин Инцко, који нас већ годинама ружи и у земљи и у иностранству, у БиХ довео неког великог инвеститора или обезбедио неки повољан кредит.

А како високи представник, тако и "међународна заједница" коју представља. Сједињење Америчке Државе се овде данас појављују више као политичка и војна суперсила која микса меку и тврду моћ, замрзава и одмрзава конфликте, манипулише мањинама и сл, него као кредитор, инвеститор и пословни партнер. Не занемарујемо њихово велико учешће у поратној рекордној помоћи УН, али с обзиром на Цимерманов допринос да рат избије, то му га дође као ратне репарације. А Савет министара БиХ није благовремено открио да посао завршава хонорар од пола милиона долара за једно предавање мужа државне секретарке и вероватно будуће председнице.

Уједињене европске државе нуде стезање каиша, отпуштање запослених, кресање буџета и сл, као рецепт који је знала и моја покојна баба, која истина није имала Нобелову награду из економије, али је била добра домаћица. А Босна нема Сиризу да затражи ратне репарације и репрограмирање дугова до висине рата и камата које неће угрозити пристојне плате и пензије. Преостају традиционални пријатељи, како коме, Немци, Руси или Турци.

Где су пријатељи Срба, Хрвата и Бошњака?

Пише: Ненад Кеџмановић
среда, 13 мај 2015 17:28

Германофилни још од Каундка и НДХ, херцеговачки Хрвати су најбоље живели као Херцег-Босна када су међународну помоћ преко Сплита најпре половили већ у транзиту, а онда је делили на пола са Бошњацима. Сада се боре за обнову трећег ентитета уз помоћ Немачке која им је својевремено и наметнула Вашингтонски споразум, али у западној Херцеговини се, као и пре рата, више живи од гастарбајтерских дознака и иностраних поклоника верског туризма у Међугорју, него од домаће привреде.

Од куповине рафинерија у Броду и Модричи, руске инвестиције су застале, а отказивање "Јужног тока" погодило је Српску и материјално и психолошки. Знамо да је крива ЕУ и да се у Бриселу нису почешали да нам надокнаде штету, али очекивани грађевински радови, плинске електране, нова радна места, буџетски прилив итд. нестали су са кратким саопштењем из Анкаре, иза којег није уследила братска утеха о нашем краку у "Турском току" или сл.

Москва снажно подржава политику Српске, али руски кредит никако да стигне. Турска у бошњачкој Босни углавном отвара своје високе школе, туристичке агенције за летовања у Анталији, џамије и слатичарне, а не фабрике. Неколико турских инвеститора у авио-промет, грађевину и друге значајније секторе брзо се повукло. У Анкари су изгледа открили да је бошњачку туркофилију јефтиније развијати изливима неоосманске љубави, него улагањем у производњу. А Ердоганове поруке Сарајеву, слаткоречиве попут Хуреминих писама Сулејману, више циљају на срца бирача, пореклом Бошњака, у Анадолији, него на бошњачке стомаке у Босни.

